

Dosarul nr. 2ra-381/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud.: S. Vîșcu)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: N. Budăi, I. Muruianu și O. Cojocaru)

Î N C H E I E R E

25 martie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul

Judecători

Ala Cobăneanu

Dumitru Marari

Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Alexandru Asauleac, reprezentat de avocatul Veronica Pascal,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Alexandru Asauleac împotriva Elenei Petrosean cu privire la modificarea cuantumului pensiei pentru întreținerea copilului minor,

împotriva deciziei din 12 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de Alexandru Asauleac și s-a menținut hotărârea din 17 iulie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a ț ă :

La 18 februarie 2019, Alexandru Asauleac a depus cerere de chemare în judecată împotriva Elenei Petrosean cu privire la modificarea cuantumului pensiei pentru întreținerea copilului minor.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 18 octombrie 1996, a fost înregistrată căsătoria între Alexandru Asauleac și Elena Petrosean. În timpul căsătoriei sau născut doi copii și anume, în anul 1999 s-a născut fiica Victoria Petrosean, iar în anul 2005 s-a născut Luiza Petrosean, însă prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani din martie 2008, căsătoria a fost desfăcută.

Alexandru Asauleac a relatat că după divorț ambii copii au rămas să domicilieze cu mama Elena Petrosean. Pe parcursul anilor, a încercat de mai multe ori să se întâlnească cu copiii, însă de fiecare dată Elena Petrosean i-a refuzat, invocând diverse motive. Prin astfel de comportament a îndepărtat copiii și nu i-a permis să se vadă cu ei, iar concomitent a înaintat acțiune privind încasarea pensiei alimentare.

Reclamantul a invocat că prin hotărârea din 17 octombrie 2012 a Curții Supreme de Justiție a fost stabilită pensia pentru întreținerea copiilor în sumă de 750 lei, pentru fiecare. Ulterior, la 28 noiembrie 2012, titlul executoriu a fost prezentat spre executare, executorului judecătoresc Ion Iachim, care prin încheierea nr. 076p/1-17/2012 a intentat procedura de executare a documentului executoriu.

Mai mult, Alexandru Asauleac a relatat că pârâta i-a declarat că a doua fiică,

Luiza Petrosean, născută în anul 2005 nu este copilul lui, tatăl biologic fiind un alt bărbat. Iar prin hotărârea din 18 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani s-a stabilit că Alexandru Asauleac nu este tatăl biologic al copilului Luiza Petrosean.

Reclamantul a mai menționat că odată ce a aflat că nu este tatăl biologic al copilului Luiza Petrosean, a refuzat să achite pensia alimentară, acumulându-se o restanță la executarea documentului executoriu.

Alexandru Asauleac a solicitat micșorarea pensiei pentru întreținerea copilului Luiza Petrosean cu 750 lei, recalcularea pensiei alimentare pentru copilul Luiza Petrosean din 28 septembrie 2010 și încasarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 17 iulie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Alexandru Asauleac.

S-a dispus scutirea lui Alexandru Asauleac de la plata pensiei achitate în beneficiul Elenei Petrosean în sumă de 750 lei, pentru întreținerea copilului minor Luiza Petrosean, născută la 21 iunie 2005, din 19 ianuarie 2018. În rest, acțiunea s-a respins ca neîntemeiată (f.d. 25, 29-32).

La 24 iulie 2019, Alexandru Asauleac, reprezentat de avocatul Veronica Pascal a declarat apel împotriva hotărârii din 17 iulie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, solicitând admiterea apelului, casarea parțială a hotărârii primei instanței, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie scutit de la plata pensiei pentru întreținerea copilului Luiza Petrosean din 17 octombrie 2012.

Prin decizia din 12 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea de apel depusă de Alexandru Asauleac și s-a menținut hotărârea din 17 iulie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 63-69).

În motivarea soluției, instanța de apel a considerat întemeiat raționamentul primei instanțe cu privire la necesitatea scutirii lui Alexandru Asauleac de la plata pensiei de întreținere în beneficiul Elenei Petrosean, în sumă de 750 lei, pentru întreținerea copilului minor Luiza Petrosean, născută la 21 iunie 2005, din 19 ianuarie 2018 – data din care hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 18 decembrie 2017 prin care s-a constatat faptul că Alexandru Asauleac nu este tatăl biologic al Luizei Petrosean (Asauleac), a devenit irevocabilă.

Totodată, Colegiul civil a notat că solicitarea lui Alexandru Asauleac cu privire la dispunerea scutirii de la plata pensiei de întreținere din data de 17 octombrie 2012 – data emiterii deciziei Curții Supreme de Justiție prin care s-a dispus încasarea pensiei de întreținere pentru copilul Luiza Patrosean, nu poate fi admisă, deoarece despre faptul că Alexandru Asauleac nu este tatăl biologic al copilului Luiza Patrosean a fost constatat prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 18 decembrie 2017, irevocabilă din 19 ianuarie 2018 și anume din data respectivă, ultimul nu mai are obligații față de copilul Luiza Petrosean. Or, până la 19 ianuarie 2018, s-a prezumat că Alexandru Asauleac este tatăl copilului Luiza Petrosean, iar în conformitate cu cadrul legal în vigoare, părinții au obligația de a-și întreține material copiii.

La 13 ianuarie 2020, Alexandru Asauleac, reprezentat de avocatul Veronica Pascal a declarat recurs împotriva deciziei din 12 decembrie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu restituirea cauzei spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului, Alexandru Asauleac a invocat dezacordul cu decizia

contestată, considerând-o neîntemeiată și pasibilă de a fi casată, întemeindu-și solicitările pe prevederile art. 432 alin. (1) și (2), lit. a), b), c) și d) Cod de procedură civilă.

La 28 ianuarie 2020, în adresa intimă Elena Petrosean a fost expediată copia cererii de recurs depusă de Alexandru Asauleac, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f.d. 82).

Până la data stabilită pentru examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului, în adresa Curții Supreme de Justiție nu a parvenit referința prin care intimata să-și expună poziția față de temeiurile recursului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată participanților la proces la 18 decembrie 2019, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f.d. 70), însă date despre recepționarea deciziei de către Alexandru Asauleac, la materialele cauzei lipsesc.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul în termenul prevăzut de lege.

Examinând temeiurile recursului declarat de Alexandru Asauleac, reprezentat de avocatul Veronica Pascal, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Alexandru Asauleac, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ

al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) Cod de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul aplicării legilor, în raport cu obiecțiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței, normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la instanță.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, *Latourniere vs Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen vs Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen vs Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Papaioannou vs Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45; *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag. 46; *Guelfucci vs Franța*, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecății, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de către Alexandru Asauleac, reprezentat de avocatul Veronica Pascal urmează a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Alexandru Asauleac, reprezentat de avocatul Veronica Pascal.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Dumitru Mardari

Nicolae Craiu